

Iris Molenaar: 'Mijn lamme maag en ik' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2010. ISBN 9789048413744 (Chronische ziekte/ Maag- en darmaandoeningen/verpleegenden als zieke/1) zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/stijl/ziekte: Ervaringsverhaal van Iris Molenaar op basis van een door haar bijgehouden blog, gedurende de periode dat werd uitgezocht hoe het kwam dat zij een verlamde maag (gastroparese) heeft. Het grootste deel van het boek bestaat uit opgeschreven stukken van de weblog en reacties daarop. Daardoor kent het boek een 'dagboekachtige' stijl. Aan het eind wordt op ongeveer dertig pagina's toegelicht hoe deze chronische ziekte haar leven beïnvloed heeft en veranderd.

Over de schrijfster: Iris Molenaar (1981) groeide op in Den Haag in een gezin met drie kinderen, Jeroen, Gemma en zij. Ze volgde een opleiding tot verpleegkundige, rondde die niet af, maar werd sociaal pedagogische hulpverleenster. Ze werkte als activiteitenbegeleidster in een verpleeghuis. In 2008 kreeg zij problemen met haar gezondheid. Haar maag bleek verlamd en Iris werd chronisch zieke. Ze woont in Den Haag met twee cavia's en een kat.

Korte beschrijving: Iris Molenaar beschrijft in dit boek hoe haar leven veranderd is doordat om onbekende redenen haar maag verlamd raakte. Ze was een vrouw met overgewicht en werd een vrouw met een gewicht van 40 kilo, die niet meer gewoon gevoed kan worden, maar afhankelijk is van sondevoeding. Haar maag kan gewoon eten niet meer verdragen. Ze is de hele dag misselijk en ontzettend moe, moet alles wat ze eet en drinkt uitbraken, heeft de hele dag door buikpijn en braakt bovendien gal als ze de hele dag niets eet en drinkt.

Ze consulteerde diverse psychiaters, psychologen en specialisten maar deze konden de oorzaak van haar ziekte niet vinden. Ze kreeg diverse behandelingen en leeft op sondevoeding met een prt-gj-sonde. Ze werd verdacht van anorexia en op de PAAZ opgenomen omdat ze 'te gezond' was voor de andere afdelingen. Iris voelde zich dan ook lang onbegrepen.

In dit boek lezen we ook hoe ze in een ziekenhuis in het zuiden van het land opgenomen werd omdat een psycholoog daar dacht haar te kunnen genezen. Daar kwam hij van terug. Iris hield haar blog bij en daardoor weten wij hoe ze zich dagelijks bezig wist te houden, ook gedurende de periode daarna, waarin ze leerde om te gaan met haar chronische ziekte. Thuiszorg werd toen aangevraagd en ook de rolstoel en de scootmobiel deden hun intrede in haar leven. Dingen die vroeger vanzelfsprekend waren zijn dat niet meer, maar Iris leerde een nieuw evenwicht te vinden.

Wat viel op: Hoe belangrijk het gezelschap op een ziekenzaal kan zijn als je langdurig opgenomen wordt. Hoe weinig artsen voor Iris hebben kunnen doen. Dat Iris werd gezien als een anorexia patiënte omdat ze zoveel afviel en steeds braakte. En dat ze iedere keer weer niet werd geloofd. Hoe ze haar leven weer heeft opgepakt.

Citaten: Pag. 40: 'Vannacht weer niet goed geslapen. Mijn buurvrouw liep te spoken de hele nacht en wilde de hele tijd namen weten. En dat terwijl ze mij consequent Christel blijft noemen.'

Pag. 50: 'Heb vandaag een gesprek gehad met de psycholoog en hij vond dat het braakvrij krijgen niet snel genoeg ging. Waarop ik zei dat dat normaal is voor mij dat ik gewoon blijf braken zonder dat er wat in zit, en dat ik vaker volledig nuchter ben geweest en dat ik erna gewoon vrolijk verder ging met braken. Toen zei hij "ja, nu sta

ik toch met mijn rug tegen de muur, als er op somatisch (= lichamenlijk) vlak niks bijzonder te vinden is, ja dan moeten we een andere oplossing vinden en dat moet dan in het westen des lands. Want ik weet niks meer. En als alles al geprobeerd is wat kan ik dan nog anders doen.” En de internist zei ook dat die niks weet voor me. Dus ik sta WEER met mijn rug tegen de muur.’

Pag. 238: ‘De logopediste was helemaal een lachertje. Ik moest me voorstellen hoe het “vroeger was” en dan een slok thee nemen en dan bedenken dat dit chocolademelk was of zo. En dan mezelf gaan ontspannen en dan deze oefening herhalen als ik ging eten.

Nee dit werkt niet want mijn maag doet het niet. **LUISTER DAN verd\$%%\$ EENS EEN KEER NAAR MIJ!!!!!!**’

Pag. 241: ‘Ook heb ik geleerd om meer te genieten van de kleine dingen. Vroeger had ik een bloedhekel aan verjaardagen, maar afgelopen zaterdag heb ik er echt van genoten. Gezellig onder elkaar. Ongedwongen kletsen en gewoon luisteren naar andermans verhalen. Ik kan ervan genieten als iemand een lief mailtje stuurt, ik kan ervan genieten als ik een sms’je krijg dat er iemand aan me denkt.’